S T J E R N E N
K I R K E N Y T T
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • SEPTEMBER 2000

Fire templer indviet

Tre templer blev for nylig indviet i USA – i Oregon, Nevada og Tennessee – og et fjerde tempel blev indviet i Cochabamba i Bolivia, hvilket bringer det samlede antal af templer i drift op på 82

Templet i Medford i Oregon

Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, indviede templet i Medford i Oregon ved fire sessioner den 16. april 2000. »Vil du røre dit folks hjerte i dette tempeldistrikt, at de altid må betragte det med taknemmelighed og påskønnelse,« sagde han i indvielsesbønnen, »at de må være værdige sig til at komme her som dine tjenere og føre det store værk fremad, som det er planlagt.«

Sammen med præsident Faust var ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum; ældste F. Melvin Hammond fra De Halvfjerds, områdepræsident i det nordvestlige Nordamerika; og ældste Michael T. Robinson, en halvfjerdser-områdeautoritet, som var den første stavspræsident i Central Point stav i Oregon, hvor det nye tempel ligger.

Næsten 8000 medlemmer af Kirken overværede indvielsen, og næsten 46 000 mennesker besøgte templet under det ugelange åbenthus, som blev afholdt i den sidste uge i marts. En dørvogter ved åbenthus, Jean Gordon fra Redding første Ward i Redding Stav i Californien, bemærkede, at nogle gik ret afslappet ind i templet, men at de »kom ud med en ærbødig ånd«. En besøgende, som ikke var medlem af Kirken, sagde, at hun følte »en dejlig ånd i templet«. En lokal præst sagde: »Jeg havde en bestemt fornemmelse af, at [templet] var et meget åndeligt sted.«

Medlemmer af Kirken var ivrige efter at begynde at benytte templet. Selvom tempelpræsidenten blev bekendtgjort blot dagen før indvielsen, så blev der udført to sessioner dagen efter indvielsen, og et par blev beseglet.

Templet i Reno i Nevada

Templet i Reno i Nevada blev indviet ved fire sessioner påskesøndag den 23. april 2000. Åbenthus, der blev afholdt den 8.–15. april, tiltrak mere end 38 000 besøgende.

Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det

FOTO: LYNN HEWLETT

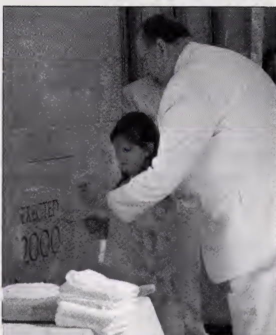
Templet i Medford i Oregon er Oregons andet tempel.

Første Præsidentskab, indviede templet. I indvielsesbønnen sagde præsident Monson: »Velsign alle, som har gjort denne smukke bygning mulig. Må de få tilfredsstillelse fra den viden, at de har haft del i at skabe denne hellige bygning. Må de erkende, at det ikke længere simpelthen er en bygning, men snarere et hus indviet til dig og din elskede Søn, et helligt sted, et troens fristed.

Vi beder om, at den guddommelige tilstedeværelse af dette hus i dette samfund må kunne mærkes af alle, som passerer forbi, at det må blive betragtet med respekt og påskønnelse.«

Præsident Monson var ledsaget af ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum og ældste Rex D. Pinegar fra De Halvfjerds, områdepræsident i det sydvestlige Nordamerika.

Efter at have været til åbenthus, sagde en besøgende. »Jeg føler, at der er så meget religiøs vilje hos disse mennesker. Jeg blev især inspireret af fokuset på familieværdier. Jeg blev rørt og bevæget over vigtigheden af at holde familien sammen. Det fik mig til at gå derfra med en god følelse.« En avisjournalist skrev i sin faste spalte: »Jeg var blandt 5000 mennesker, som besøgte stedet den sidste dag ved åbenthus … Jeg var blandt mange ikke-mormoner glad for at opleve stedet.«

FOTO: JULIE A. DOCKSTADER, MED TILLADELSE FRA *CHURCH NEWS*

Præsident Thomas S. Monson hjælper en ung pige med at cementere templets hjørnesten i Reno.

Templet, hvis ydre er lavet af granit fra et stenbrud nær ved profetens fødested i Sharon i Vermont, vil betjene medlemmer i det nordlige Nevada og nordøstlige Californien.

Templet i Memphis i Tennessee

I alt 5029 medlemmer overværede de fire indvielsessessioner af templet i Memphis i Tennessee påskesøndag den 23. april 2000. Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, indviede templet.

I indvielsesbønnen sagde præsident Faust: »Fader vi takker dig for dette tempel. Det er et svar på vore bønner. Det vil berige utallige tusinders liv, som her vil søge velsignelser for dem selv og virke som stedfortrædere på vegne af dem, der er gået hinsides. Må hjerter hoppe af fryd, og må tilfredse smil komme hos dem, som arbejder her, mens de bringer dit værk til frelse og ophøjelse fremad.«

Præsident Faust var ledsaget af ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum; ældste Gordon T. Watts fra De Halvfjerds, førsterådgiver i områdepræsidentskabet for det sydøstlige Nordamerika; og ældste James Griffin, en halvfjerdser-områdeautoritet.

FOTO: JULIE A. DOCKSTADER, MED TILLADELSE FRA *CHURCH NEWS*

Templet i Reno i Nevada er det andet tempel i Nevada.

Under templets åbenthus, der blev afholdt fra den 8. til den 15. april, besøgte 16 028 mennesker »det helligste sted i amtet,« som en nyhedsudsendelse kaldte det. En kameramand fra en anden lokal tv-station sagde, at da han så templets skønhed, tænkte han: »Åh, jeg kunne tage billeder her hele dagen.« En respekteret universitets- og samfundsleder sagde: »Den opløftede ro er smittende og opløftende.«

Som forberedelse til åbenthus, havde medlemmer af Kirken personligt uddelt invitationer ved dørene, hvor de opmuntrede templets naboer til at deltage. Mange var begejstret for muligheden, fordi de havde set den majestætiske bygning tage form under dens et år lange opførsel.

Åbenthus inkluderede også et informationsområde i det nærliggende stavscenter, som var bemandet af medlemmer og søstermissionærer. Et stort lager af eksemplarer af Mormons Bog blev hurtigt udtømt.

FOTO: GERRY AVANT, MED TILLADELSE FRA *CHURCH NEWS*

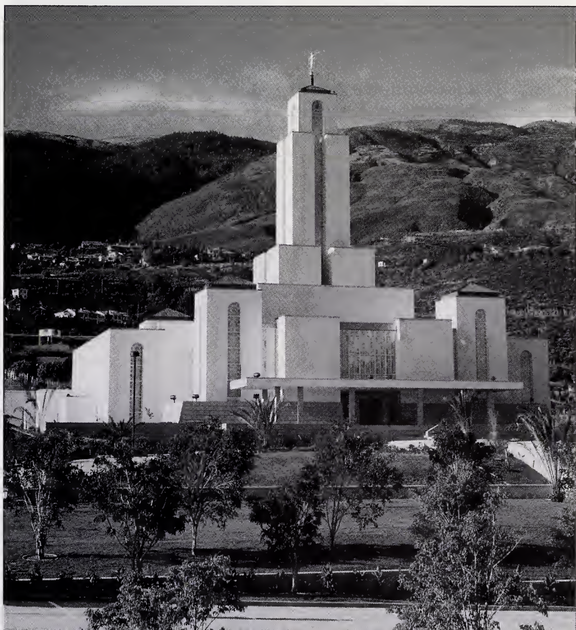
Templet i Memphis i Tennessee skal betjene medlemmer i det nordlige Mississippi, sydvestlige Tennessee og østlige Arkansas.

Templet i Cochabamba i Bolivia

Templet i Cochabamba i Bolivia blev indviet af præsident Gordon B. Hinckley ved fire sessioner den 30. april 2000. I indvielsesbønnen sagde præsident Hinckley: »Denne nation er opkaldt efter Simón Bolívar, den store befrier af meget af Sydamerika, som døde det år, som din genoprettede kirke blev organiseret. Må demokratiets enestående princip blive bevaret for evigt i denne republik.

Vi husker fader Lehis sønner og døtre. Vil du holde dine fordums løfter til deres bedste. Løft byrderne af fattigdom fra deres skuldre og få mørkets snærende bånd til at falde fra deres øjne Må de rejse sig til fortidens herlighed. Må de anerkende deres Forløser og være den Højestes trofaste og sande hellige.«

Præsident Hinckley var ledsaget af ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum og ældste Richard J. Maynes fra De Halvfjerds, område-

Beliggende i hjertet af Bolivia, skal templet i Cochabamba i Bolivia betjene landets 112 000 medlemmer.

præsident i det vestlige Sydamerika.

Åbenthus, som fandt sted 17.–22. april, tiltrak næsten 65 000 besøgende. Medlemmer af Kirken og missionærer var begejstrede over, at de fik 2232 henvisninger.

Templet i Cochabamba i Bolivia skal betjene 112 000 medlemmer i Bolivias 21 stave, 9 distrikter og 10 grene. Tempelkomplekset inkluderer også et gæstehjem og en bolig til tempelpræsidenten og hans hustru. ☐

PERSPEKTIVER FRA PRIMARY

Mine evangeliske standarder

Fra Primarys hovedpræsidentskab

Herren befaler sine tilhængere, at de skal tage »min fulde rustning på, for at I må kunne stå imod på den onde dag ... iført retfærdighedens panser« (L&P 27:15–16).

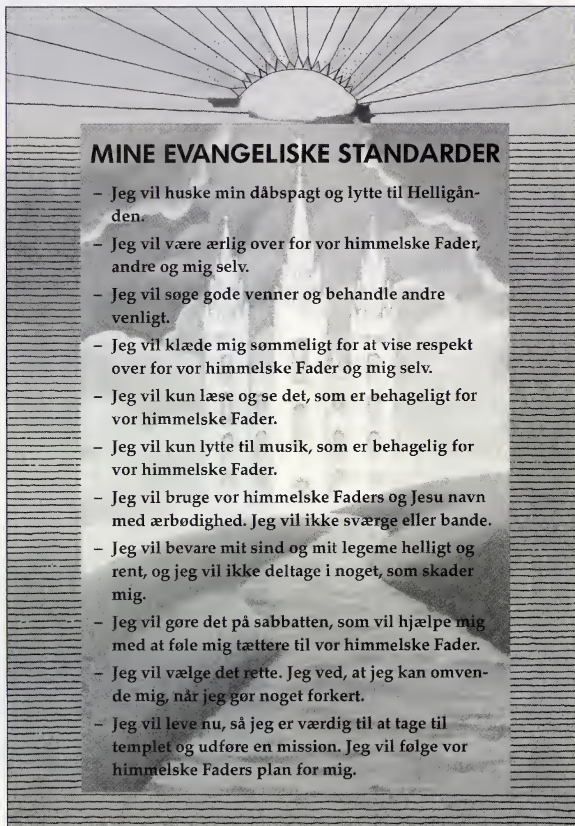
Det er meget vigtigt, at børn bliver belært i hjemmet og i Primary, om hvordan de skal tage Guds fulde rustning på og modstå det onde i verden. Primarybørn har, som hjælp i denne proces, fået 11 evangeliske standarder til at hjælpe dem med at efterleve Jesu Kristi evangelium (se illustration).

»Mine evangeliske standarder« er at finde på bagsiden af hæftet *Mine præstationsdage* (katalognummer 35317 110; se også Lille Liahona, april 1999, s. 8–9).

Find i det kommende år muligheder for at undervise i disse standarder til familieaftenen, i klasseværelset og til fællestid.

For eksempel kan lærere tale om en standard, som har forbindelse med lektionens emne. Lejlighedsvis kan et barn holde en tale om en af standarderne. Anvendelige standarder kan undervises i til fællestid.

Når børnene efterlever disse evangeliske standarder, vil de tage mere og mere af Guds rustning på. Når der opstår vanskelige situationer, og de har behov for at træffe rigtige beslutninger, vil de allerede vide, hvilket valg de skal træffe. ☐

Planlæg meningsfulde GUF-aktiviteter

Fra Unge Pigers hovedpræsidentskab

Som leder i Unge Piger har du den glædelige mulighed for at hjælpe unge piger med at anerkende og bruge deres talenter til at tjene andre. Denne tjeneste, vil hjælpe dem med at forberede sig til deres roller som hustru og mor. GUF kan hjælpe dig i dine bestræbelser.

En måde at gøre GUF-aktiviteter meningsfulde på er ved at understrege søndagens lektioner til GUF-aftenerne. For eksempel kan en søndagslektion om hjemkundskab blive understreget ved en GUF-aktivitet, hvor man lærer om en bestemt færdighed indenfor hjemkundskab.

Hvis det er muligt, bør GUF-aktiviteterne blive afholdt på samme tidspunkt, og på samme dag, hver uge *(se Kirkens instruktionshåndbog, Bog 2: Ledere i præstedømmet og hjælpeorganisationerne s. 221–222).* For at bruge tiden mest effektivt, kan GUF-aktiviteterne blive opdelt i to eller tre dele. Overvej at bruge følgende foreslåede plan:

Del et: Indledning. Unge piger og unge mænd samles det samme sted og på samme tidspunkt for at opbygge fællesskab, udveksle talenter, udvikle en følelse af at høre til, lære lederskab og føle Herrens Ånd.

Del to: Klasse- eller gruppeaktivitet. Aktiviteterne kan fokusere på principper, der er blevet belært om i søndagens lektioner, tjeneste, Personlig fremgang eller udviklingen af evner og færdigheder.

Del tre (valgfri): Øvelser eller social aktivitet. Lejlighedsvis kan unge piger samles som en hel gruppe eller sammen med de unge mænd for at øve sig til en speciel lejlighed, for at deltage i sport eller for at nyde en social aktivitet.

Vi beder til, at Herren vil velsigne dig, når du giver unge piger muligheder for at udvikle sig ved at deltage i sunde, sjove aktiviteter. Husk på, at GUF-aktiviteter er et værdifuldt middel til at beholde og genaktivere de unge. GUF-aktiviteter hjælper alle unge piger med at føle deres lederes og Herrens kærlighed. Sammen med denne meddelelse er der et forslag til et skema, som de unge og de voksne ledere kan bruge, når de sammen arbejder for at planlægge meningsfulde GUF-aktiviteter. ☐

FORSLAG TIL SKEMA FOR GUF-AKTIVITETER

Datoen for GUF-aktiviteten: ____________________

Planlæg indledning

Hvem præsiderer: ____________________

Leder af mødet: ____________________

1. Åbningssalme: ____________________
2. Åbningsbøn: ____________________
3. Musik (musiknummer, øve nye sange osv.): ____________________

____

4. Taler(e): ____________________

Klasse- eller gruppeaktivitet

____

____

____

Øve eller social aktivitet (valgfri)

____

____

____

PERSPEKTIVER FRA HJÆLPEFORENINGEN

Inspirationsmøder for hjemmet, familien og den enkelte

Fra Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Det arbejde, som kvinder udfører i deres hjem og med deres familie, er meget vigtigt. Hvad enten de er unge eller gamle, enlige eller gifte, så styrker kvinder hjem, familier og samfundet på betydningsfulde måder. For at hjælpe søstre med at yde deres enestående bidrag blev inspirationsmøde for hjemmet, familien og den enkelte iværksat sidste januar.

Fokus ved disse møder er at hjælpe søstrene med at opbygge åndelig styrke, udvikle personlige færdigheder, styrke hjemmet og familien og tjene andre, mens de udvikler et søsterfællesskab. Vi er begejstrede, når søstre fra hele verden fortæller os om den vækst og inspiration, de har oplevet på grund af dette nye fokus. Og for mange ledere i ward og grene har ændringen givet mulighed for at evaluere, hvad der tidligere er blevet gjort og fastsætte måder, hvorpå de kan opmuntre og inspirere søstre i fremtiden.

Mens disse ændringer finder sted er det et godt tidspunkt for enhver af os at spørge: »Er jeg ved at lære at elske mine søstre i Hjælpeforeningen? Tænker jeg på måder, hvorpå jeg kan hjælpe dem? Støtter og opretholder jeg mine ledere? Kommer jeg til mine møder med en kærlig og lærevillig ånd, så jeg kan få det meste ud at det, som er blevet planlagt? Hvordan kan jeg deltage og bidrage mere?«

Efterhånden som Kirken går fremad, bliver vi søstre nødt til at bevæge os med. Vi bliver nødt til at beslutte os for, at de udfordringer, der kommer ved at bo i verden, ikke skal afholde os fra det, som betyder mest. Inspirationsmøder for hjemmet, familien og den enkelte vil hjælpe os med at fokusere vores indsats. De vil hjælpe os til at blive bedre Kristi disciple. □

PERSPEKTIVER FRA SØNDAGSSKOLEN

Hvert medlem, en lærer

Fra Søndagsskolens hovedpræsidentskab

Vor Frelser beskæftigede sig med at undervise. Han var Mesterlæreren, og han indbyder os hver især til at følge ham i denne store tjeneste (»Undervisning i evangeliet«, *Liahona*, jan. 2000, s. 94).

Ældste Oaks identificerede seks grundlæggende principper for effektiv undervisning i evangeliet, som vil hjælpe enhver af os i vores søgen efter at blive bedre lærere.

Som lærer i evangeliet bør vi (1) acceptere kaldelser og undervise på grund af vores kærlighed til vor himmelske Fader, til hans Søn Jesus Kristus og til enhver elev; (2) koncentrere os udelukkende om dem, der bliver undervist; (3) undervise på baggrund af det anviste kursusmateriale med størst vægt på at undervise i Jesu Kristi evangeliums lære, principper og pagter; (4) forberede os flittigt og bestræbe os på at bruge de mest effektive midler til at fremlægge lektionerne på; (5) undervise, som Ånden vejleder os (se L&P 42:12–14); og (6) måle succesen af vores undervisning ved den indvirkning, den har på elevernes tilværelse. (Se *Liahona*, jan. 2000, s. 94–98).

Effektiv undervisning i evangeliet omfatter mere end blot at præsentere en lektion.

Det opnår, hvad præsident Gordon B. Hinckley forlanger af en lærer: »Vi skal … få vore lærere til at tale med deres hjerte … at kommunikere deres kærlighed til Herren og dette dyrebare værk, og på en eller anden måde vil der gå ild i deres elevers hjerte« (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 619–620). □

Yderligere ideer til fællestid i september 2000

Følgende er yderligere ideer til fællestid, som Primarys ledere kan bruge sammen med de ideer til fællestid, der er trykt i Liahona, *september 2000. Vedrørende lektionerne, instruktionerne og aktiviteterne, der hører til disse ideer, henvises til »Faste og bøn« på side 2–3 i* Lille Liahona.

1. Få børnene til at tænke på helte fra skrifterne ved at give dem ledetråde, som for eksempel: »Denne person slogedes mod en kæmpe.« Tal om, hvad de kan lære af disse helte, som vil hjælpe dem med at overholde deres dåbspagter. Overvej at bruge helte som for eksempel Noa, dronning Ester, Ruth, Daniel, Joseph Smith, Sariah, Alma, Maria, lamaniten Samuel, Moroni og Jesus Kristus. Fortæl børnene, hvordan beretninger om helte fra skrifterne har været en »lygte for [din] fod« til at hjælpe dig med at overholde dine dåbspagter. Hjælp børnene med at lære Salmerne 119:105 udenad. *For yngre børn:* Fortæl beretningerne om nogle af de førnævnte helte. Lad børnene benytte enkle udklædninger (såsom tørklæder) eller bære rekvisitter (såsom skrifterne) for at skildre hver helt.

2. Få nogle børn til at forberede sig noget tid i forvejen på at fortælle beretningen om Helamans unge krigere (se Alma 53–57). Lad så børnene i fællestid fortælle eller dramatisere beretningen. Hjælp børnene med at forstå, at deres mødre havde lært disse krigere at være lydige og leve retskaffent. Syng »Mormons Bog fortæller« (*Børnenes sangbog,* s. 62–63). Tal om, hvad Almas far havde gjort for at hjælpe sin søn med at leve retskaffent (se Mosiah 27:11–14). Vore forældre, lærere og ledere belærer os om Jesus Kristus og hans store kærlighed. Når vi bliver døbt indgår vi pagter om at erindre ham og holde hans befalinger. Få børnene til at skrive eller tegne noget, som deres forældre, lærere eller ledere gør eller har gjort, der hjælper dem med at leve retskaffent og overholde deres dåbspagter. Foreslå børnene, at de fortæller deres familie om denne aktivitet. Bær dit vidnesbyrd om den indflydelse, som forældre, lærere eller ledere har på at hjælpe dig med at overholde din dåbspagt.

3. For yderligere hjælpemidler se »Onkel Jacks vigtigste hjælpemiddel«, *Lille Liahona* september 2000, s. 6–7; »Den barmhjertige samaritaner«, *Lille Liahona* september 2000, s. 10–12; »Faste for Billy«, *Lille Liahona* februar 2000, s. 14–16; »Samuels skrifter«, *Lille Liahona* juni 1999, s. 2–3; »Vores første familiefaste«, *Lille Liahona* juni 1999, s. 12–13; »Bordbøn«, *Lille Liahona* juni 1999, s. 14–16. □

De første fem år med præsident Hinckley som Kirkens leder

Af Gerry Avant

»Vi skal se efter den enkelte«

Den 12. marts 1995 blev præsident Gordon B. Hinckley ordineret som præsident for Kirken. Siden den dag har Kirken oplevet en fænomenal vækst, hvor medlemstallet nærmer sig 11 millioner. Der er flere missionærer, der tjener, end nogen sinde før. Templer bliver opført og indviet i en fart, som kun få ville have forestillet sig for et årti eller to siden. Konferencecentret, som kan rumme 21 000 mennesker, bliver indviet til oktober; nogle iagttagere siger, at bygningen er et synligt symbol på Kirkens fremgang.

Lige før præsident Hinckleys fem års jubilæum som præsident for Kirken, gav han et interview, der var mere end en udveksling af spørgsmål og svar, som var centreret om kendsgerninger, historie, programmer og principper. Ved omtalen af en lille forældreløs pige i Honduras, syntes der at komme en glans i hans øjne. Hos hende og i hendes forhold, sagde præsident Hinckley, at man kunne finde det grundlæggende i evangeliet.

Barnets far døde, da han kæmpede for at redde hendes liv under oversvømmelserne, der fulgte i kølvandet på orkanen Mitch; hendes mor var død tidligere. Præsident Hinckley mødte det toårige barn under et besøg i det oversvømmelsesramte område i november 1998. Ved Det Første Præsidentskabs julemøde et par uger senere, talte han om barnet og sagde, at han håbede, at hun ville modtage noget slik eller andet til jul.

»Vi fik mere slik end vi kunne håndtere,« sagde præsident Hinckley. Denne overflod af slik – sammen med legetøj, tøj, mad, lægeudstyr og andre ting ydet gennem Kirkens Velfærdstjeneste – er grundlæggende for det, som Kirken handler om: En kirke med næsten 11 millioner medlemmer bekymrer sig om en lille pige.

»Det er det grundlæggende,« sagde præsident Hinckley. »Det har aldrig ændret sig. Hvis vi nogen sinde mister det af syne, så pas på! Vi skal passe på den enkelte. Kristus talte til den enkelte. Han helbredte de syge enkeltvis. Han talte i lignelser om den enkelte. Denne kirke er interesseret i den enkelte uagtet vores antal, hvad enten det er 6 millioner eller 10 millioner eller 12 millioner eller 50 millioner. Vi må aldrig tabe det af syne, at den enkelte er det vigtige.

»Da jeg var i Honduras efter tragedien, var jeg så overordentlig imponeret over, at enhver af vore folk havde en biskop. Det tog ikke dage og dage og uger og uger for at få arbejdet gjort. Det begyndte at ske med det samme. Da en biskop så, at oversvømmelsen nærmede sig, fik han fat i en lastbil og flyttede sit folk. Da han ikke kunne køre lastbilen længere, fik han fat i en båd og flyttede dem At se disse biskopper gå i gang med arbejdet med de folk, som de kendte, og de folk, som kendte dem, og få arbejdet med udstrakt lindring gjort, var absolut en bemærkelsesværdig ting. Se, det er det geniale ved Kirken. Du og jeg og alle andre medlemmer af denne kirke har en lokal biskop eller grenspræsident, som er hyrde for flokken, som er ansvarlig for hans medlemmer, og de står til ansvar for ham. Jeg er ligeglad med, om man har 200 ward, 500 ward, 10 000 ward eller 50 000 ward; det er det samme. Og det er det geniale ved det – at bringe det underfulde og det majestætiske ved denne fremragende, store, verdensomspændende organisation til mænds og kvinders og drenges og pigers tilværelse.

I det han erklærer beundring og taknemmelighed for trofaste medlemmer overalt, udtrykker præsident Hinckley tillid til Kirkens fremtid. Han beskriver Kirkens medlemmer som folk med »stor tro«, som ønsker at gøre godt, som ønsker at se Kirken gå fremad, som sender deres sønner og døtre på mission, og som betaler deres tiende og offerydelser.

»Tiendeloven er Herrens finanslov,« sagde han som svar på et spørgsmål om Kirkens vækst og fremgang. »Det er tiende, som får Kirken til stadig at gå fremad.« Den repræsenterer folkets tro – deres villighed, deres ønske om at indvie deres midler til at bygge hans rige på jorden. De var trofaste i fortiden, og de er trofaste i dag. Jeg har tillid til, at de vil være trofaste i fremtiden. Hvis vi holder os til tiendelovens ærefulde princip, som er forbundet med loven om fasteoffer, vil vi klare det, og vi vil være i stand til at dække vore behov.«

Præsident Hinckley drejede sin kontorstol rundt og tog en lille billedramme fra en hylde, hvori enkens mønt, som der bliver talt om i Markus 12:42 og Lukas 21:2, er indrammet.

Under sit besøg i Centralamerika i november 1998 besøgte præsident Hinckley missionærer, som hjalp til med at rydde op efter skaderne fra orkanen Mitch.

Han siger, at han har den i sit kontor »som en konstant påmindelse om den kendsgerning, at de midler, vi har, kommer fra enken såvel som fra de velhavende. De bliver Herrens pung, og vi har et stort og forfærdeligt ansvar … ved administrationen af disse midler, fordi det er Herrens midler, og de er hellige for os. Vi ønsker at være forstandige, kloge og forsigtige i det, som vi gør, og stadig tage os af de trængende.«

Måske er den mest synlige bedrift, der er kommet ved præsident Hinckleys administration, forøgelsen af tempelbyggeri. »Ved slutningen af dette år, vil vi have 100 templer i drift,« sagde han. »Jeg tror, at vi når det mål, som jeg satte ved en konference. Jeg ved ikke, om jeg var klar over, hvor indviklet det kunne være at opnå det mål. Ved mange, mange vidunderlige menneskers indsats, tror jeg, at vi når det mål.

Vi har set mange tårer, når vi har set på de menneskers ansigter,« sagde han om de forsamlinger, der har været samlet til indvielserne. »De er overordentlig taknemmelige.«

Opførelsen af nye templer forøger præsident Hinckleys rejseplan. Under en pressekonference i 1995, hvor det blev bekendtgjort, at han var blevet ordineret til præsident for Kirken, sagde han, at han ikke kunne lide at rejse. Imidlertid har ingen af Kirkens præsidenter rejst så vidt og så ofte, som han har.

Da præsident Hinckley blev spurgt om nødvendigheden, som han føler, af at være blandt medlemmerne af Kirken, bemærkede han, at skønt han ikke kunne lide at rejse, så havde han et stort ønske om at »være sammen med medlemmerne«. Han har været på alle kontinenterne, undtagen Antarktis. »Jeg ved ikke, hvor mange lande jeg har været i, hvor mange mennesker, jeg har talt til. Det har været et meget stort antal. Jeg er besluttet på at fortsætte med det, så længe jeg har styrken til det. Jeg er ved at blive gammel. Jeg bliver 90 i juni [2000]. Det er ved at løbe op. Jeg kan nogen gange føle det i mine fødder. [Men] det er mit ønske, [at være blandt medlemmerne]. Jeg synes, at folk i Kirken har ret til muligheden for at møde præsidenten for Kirken.«

Da præsident Hinckley blev spurgt om det kommende år, sagde han: »Jeg ser vore unge mennesker i Kirken. Jeg ser mange af dem … Jeg er meget begejstret med hensyn til kvaliteten af deres tilværelse, deres styrke, deres godhed, deres trofasthed. Jeg har ikke en eneste bekymring angående denne kirkes fremtid, når jeg ser vore unge mennesker. De studerer skrifterne. De deltager i seminar og institut. De beder angående deres beslutninger. De er sammen med hinanden i en vidunderlig atmosfære af trofasthed. De er ved at blive stærke, trofaste og dygtige sidste dages hellige, som vil opfylde forventningerne, når de bliver kaldet til at gøre det.«

Præsident Hinckley sagde, at han håbede, at medlemmerne af Kirken »mere og mere kan blive anerkendt, som velviljens mænd og kvinder, der aktivt ønsker at gøre verden til et bedre sted. Vi har brug for at arbejde hårdere angående det at have et godt forhold til alle omkring os, uanset deres religiøse tilhørsforhold. Vi er omgivet af gode mennesker, som vi burde respektere, ære og elske. Vi håber, at de så vil respektere, ære og elske os, når vi rækker ud til dem. Jeg kan ikke lide skinhellighed. Jeg kan ikke lide had. De er så uforenelige med evangeliets ånd og Herrens lærdomme. Jeg kan lide fred. Jeg kan lide venskab. Jeg kan lide gensidig respekt. Når vi har alt dette, så tror jeg ikke, at det vil sinke Kirkens vækst; det vil forøge den. Jeg tror, at vi kan gøre meget. Jeg synes, at vi gør meget. Jeg synes, at vi gør betydelige fremskridt.

Efterlev evangeliet,« sluttede præsident Hinckley. »Det er mit råd til Kirken. Efterlev af evangeliet. Se hen til Gud og efterlev det. Det er det væsentlige.«

Artikel tilpasset fra Church News, *den 4. marts 2000.*

Hver eneste nyomvendt »et stort og alvorligt ansvar«

I de fem år, som præsident Gordon B. Hinckley har præsideret over Kirken, har han lagt stor vægt på det, at omgive nye medlemmer med venskab og hjælpe dem gennem den vanskelige tilpasningsperiode, når de bliver aktive medlemmer af Kirken.

»Det er ikke let at blive medlem af denne kirke,« sagde han under præstedømmemødet ved aprilkonferencen i 1997. »I de fleste tilfælde indebærer det at aflægge gamle vaner, forlade gamle venner og bekendte og træde ind i et nyt samfund, som er anderledes og lidt krævende.

Med det stadig stigende antal nyomvendte må vi gøre en stadig større indsats for at hjælpe dem, når de finder vej. Hver eneste har brug for tre ting – en ven, et ansvar, og at, få næring gennem Guds gode ord' [Moroni 6:4].«

For at understrege sin pointe, fortalte præsident Hinckley en personlig oplevelse, han havde med en ung mand, som han døbte, da han tjente som missionær på De Britiske Øer.

»Jeg følte, at han havde alle de egenskaber, der kunne gøre ham til en leder blandt vores folk,« sagde præsident Hinckley. Den unge mand »var ved at foretage den store tilpasning fra at være nyomvendt til at være medlem, [da] han fik en beskeden opgave i grenen i London. Han vidste intet om, hvad der forventedes af ham. Han begik en fejl. Lederen af organisationen, hvor han tjente var … én, der manglede kærlighed og var rig på kritik. På en ret ubarmhjertig måde gik han efter min ven, som havde begået en ubetydelig fejl.

Den unge mand forlod den lejede sal den aften krænket og såret af sin leder. Han sagde til sig selv: ,Hvis det er den slags mennesker, de er, så vil jeg ikke komme tilbage.'

Han drev ind i inaktivitet.«

Mange år senere, efter at præsident Hinckley havde tabt kontakten med ham, fik han rede på hans opholdssted og skrev breve. Til sidst blev han pensioneret og flyttede til Schweiz.

»Da jeg engang var i Schweiz,« fortsætter præsident Hinckley, »gjorde jeg en ihærdig indsats for at finde den landsby, hvor han boede. Vi tilbragte det meste af en dag sammen … men det var tydeligt, at troens ild var død for længe siden. Jeg prøvede på enhver tænkelig måde, men jeg kunne ikke finde en måde at tænde den på igen …

Han døde for nogle måneder siden. Hans hustru skrev for at informere mig om det. Hun skrev: ,Du var den bedste ven, han nogensinde havde.'

Tårer løb ned af mine kinder, da jeg læste det brev. Jeg vidste, at jeg ikke havde slået til … Jeg har kun én trøst, jeg forsøgte. Jeg har kun én sorg, det mislykkedes.

Udfordringen nu er større, end den nogensinde før har været, for antallet af nyomvendte er større, end vi nogensinde før har oplevet. Et program for at fastholde og styrke den nyomvendte vil snart komme ud i hele Kirken. Jeg bønfalder jer brødre. Jeg beder jer hver især om at tage del i denne store indsats. Hver eneste nyomvendt er dyrebar. Hver eneste nyomvendt er søn eller datter af Gud. Hver eneste nyomvendt er et stort og alvorligt ansvar

… efter min mening er intet af større betydning« (*Stjernen*, juli 1997, s. 47–48).

Artikel tilpasset fra Church News, *den 4. marts 2000.*

Vigtigheden af familien

Familien: En proklamation til verden – som blev præsenteret af præsident Gordon B. Hinckley ved Hjælpeforeningens årlige møde den 23. september 1995 – fanger et emne, som præsident Hinckley utrætteligt har lagt vægt på i løbet af de sidste fem år: Familien er den grundlæggende enhed i samfundet.

»Jeg tror ikke, at noget land kan nå højere end styrken i deres familier,« sagde præsident Hinckley ved en amerikansk konference for borgmestre i 1998. »Og alligevel falder familien fra hinanden. Ikke kun i Amerika, men over hele verden.«

Ved generalkonferencetaler og ved præsident Hinckleys rejser over hele verden, har han været forkæmper for familien som et bevist middel mod samfundets dårligdomme. I et interview i 1998 med medierne i Cape Verde, sagde præsident Hinckley, at der ikke er nogen erstatning for en familie, der består af en far og mor og børn, som tilbringer tid sammen, og som afholder regelmæssige familieaftener. »Intet land er stærkere end dets familier. Hvis man ønsker at forbedre landet, skal man forbedre familien. Familien er den grundlæggende enhed i samfundet, og sådan betragter vi den,« sagde han.

Gennem præsident Hinckleys embedsperiode som profet har han formanet mødre og fædre til at tilbringe kostbar tid med at forme, nære og opdrage børn i retskaffenhed. »Bed hver dag og åbn skrifterne for jeres børn,« har han rådet.

»De vil ikke forstå det hele, men når I læser Guds ord for dem, vil der i

deres hjerte komme en følelse, som vil velsigne deres liv for evigt,« sagde præsident Hinckley til medlemmer i British Columbia i Canada i august 1998. »Jeg håber, at I har familieaften, at I samler jeres børn omkring jer, og at I synger og beder og taler sammen og opbygger tro på hinanden.«

Artikel tilpasset fra Church News, *den 4. marts 2000.*

Præsident Hinckley har opmuntret familier til at afholde familieaftener og til at bede og studere skrifterne sammen.

Skab nyt liv i undervisningen i evangeliet i hjemmet og Kirken

Kort efter, at præsident Gordon B. Hinckley blev opretholdt som præsident for Kirken i 1995, bad Det Første Præsidentskab præstedømmets udøvende komité om at forbedre undervisningen i evangeliet i Kirken. Dette direktiv resulterede i en betydelig ændring i Søndagsskolens læseplan, så voksne og de ældste af de unge begyndte at blive undervist fra det samme hæfte.

I 1998 kom der omfattende ændringer i Det Melkisedekske Præstedømmes og Hjælpeforeningens lektioner. Under den nye struktur, studerer mænd og kvinder i Kirken nu de samme lektioner fra serien *Kirkens præsidenters lærdomme.*

Indsatsen med at skabe nyt liv i undervisningen i evangeliet kulminerede sidste år, da Det Første Præsidentskab sendte et brev til de lokale kirkeledere og bekendtgjorde en ny plan til forbedring af lærere. »Denne fornyede fremhævelse har til hensigt at forbedre undervisningen i evangeliet i hjemmene og til Kirkens møder samt hjælpe medlemmerne med at få næring gennem Guds gode ord,« står der i brevet.

Denne fornyede fremhævelse, som ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum forklarede ved oktoberkonferencen i 1999, og som nu bliver iværksat i lokale enheder, bliver støttet af en mangfoldighed af redskaber: Et nyt kursus på 12 lektioner: »Undervisning i evangeliet«, som der skal undervises i i søndagsskoletiden; en ny revideret og forbedret udgave af *Undervisning, den største kaldelse: Hjælpemateriale til undervisning i evangeliet*, der skal bruges som en grundlæggende hjælpekilde til undervisning i hjemmet; et nyt hæfte *Bedre undervisning i evangeliet: En vejledning for ledere;* kvartårlige lærerudviklingsmøder for ledere og lærere; *Vejledning i undervisning* til mindre enheder og enheder under udvikling; og afsnit 16, »Evangelisk undervisning og ledelse«, i den nye *Kirkens instruktionshåndbog, Bog 2: Ledere i præstedømmet og hjælpeorganisationerne* (se »Undervisning i evangeliet«, *Liahona*, jan. 2000, s. 94–95).

Artikel tilpasset fra Church News, *den 4. marts 2000.*

Nye halvfjerdser-områdeautoriteter

Ved mødet lørdag eftermiddag ved aprilkonferencen den 1. april 2000, blev 39 nye halvfjerdser-områdeautoriteter opretholdt til det De Halvfjerds Tredje, Fjerde og Femte Kvorum. I Det Nordeuropæiske Område er det:

Hans H. Mattsson, 49 år, fra Haninge i Sverige, blev kaldet til De Halvfjerds Tredje Kvorum; han er direktør for Capella i Stockholm og har været stavspræsident og rådgiver i et stavspræsidentskab; han er gift med Birgitta Mattsson. ☐

Søster Hinckley bliver æresdoktor

Marjorie Pay Hinckley, præsident Gordon B. Hinckleys hustru, blev for nylig æresdoktor i kristen tjeneste ved Brigham Young University. Da søster Hinckley talte ved BUY's eksamensafslutning i maj, talte hun til 21 400 tilhørere, hvilket inkluderede den største afgangsklasse i universitetets historie. Søster Hinckley rådede de studerende til at »fortsætte med at lære – der er ingen slutning.« Da ældste Merrill J. Bateman, BYU's rektor og medlem af De Halvfjerds, overrakte søster Hinckley prisen, sagde han: »Marjorie Pay Hinckley står som et lysende eksempel på retskaffen kvindelighed i en tid, hvor mange kvinder betvivler værdien af deres bidrag inden for hjemmets, familiens og Kirkens rammer.«

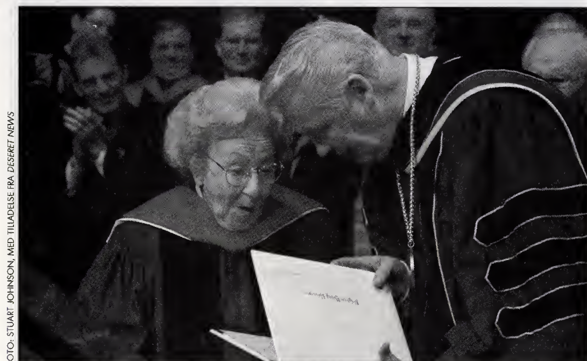

FOTO: STUART JOHNSON, MED TILLADELSE FRA *DESERET NEWS*

Ældste Merrill J. Bateman fra De Halvfjerds, rektor for BYU, overrækker søster Marjorie Pay Hinckley beviset på, at hun er blevet æresdoktor.

Jerold og JoAnn Ottley, den tidligere dirigent for Mormontabernakelkoret og hans hustru, som var solist i og sanglærer for koret, blev også æret. Bror og søster Ottley modtog BYU's fornemme hædersbevisning for deres årelange tjeneste med koret. □

Kirken hjælper flygtninge fra Timor

Efter anmodning fra den indonesiske regering, har Kirken skaffet 225 tons ris, mælkepulver, tøj, hygiejneartikler og medicinsk udstyr til mere end 100 000 flygtninge fra Østtimor, som stadig bor i nødhjælpslejre i Vesttimor.

Af de 150 000 flygtninge, der flygtede fra Østtimor på grund af sidste års borgerkrig, er kun en tredjedel vendt hjem. »Der er presserende behov for hjælp til disse hjemløse familier,« sagde Garry Flake, leder af Kirkens humanitære tjeneste, som for nylig besøgte Indonesien.

FOTO: GARRY FLAKES

Kirken skaffede 225 tons mad, tøj og medicinsk udstyr til cirka 100 000 flygtninge fra Østtimor, som stadig bor i flygtningelejre i Vesttimor.

Kirkens humanitære fond blev brugt til at købe ris og andet mad fra lokale handlende. Artikler til personlig hygiejne blev også indkøbt lokalt og samlet af indonesiske medlemmer af Kirken og andre, for at lave 20 000 sæt til flygtningefamilier. Tøj, mælkepulver og medicinsk udstyr blev sendt til Vesttimor fra Kirkens velfærdsfaciliteter i Salt Lake City. Der vil fortsat blive sendt forsyninger i overensstemmelse med det vedvarende behov blandt flygtningene.

Awi Shihab, Indonesiens udenrigsminister, udtrykte tak til Kirken for dens assistance. □

Formel 1 Grand Prix 2000

Mange husker nok det første Formel 1 grand prix, der med stor succes blev afholdt for længe siden. Nu godt 10 år senere fik Søborg Wards aktivitets-komité (Louise Toft, Hans-Henrik Victor og Ann-Marie Lindberg) den geniale idé at genoptage denne tradition. Så Søborg Ward slog pjalterne sammen med Lyngby Ward og besluttede at føre »Formet 1 Grand Prix 2000« ud i livet.

Nu skal det lige nævnes, at man absolut ikke kan afholde et Formel 1 grand prix uden traditionen med samtidig at afholde en kagekonkurrence. Så som I nok kan se, var der lagt op til en ordentlig festlig omgang, og hvad andet kunne man så gøre end at dele dagen med så mange som muligt og få det bedste ud af det? Så vi inviterede hele staven. Og en festlig dag var lige, hvad det blev.

Til dem, der nu føler sig helt spejlblanke og ikke forstår en brik af, hvad der foregår, vil jeg lige forklare, hvad det hele går ud på. I lang tid op til løbet var der mulighed for at købe et bilsamlesæt importeret fra USA. Sættet bestod af en fyrretræsklods og fire hjul. Ideen var så, at man efter bedste evne skulle snitte, samle og pynte bilen. Når alle så kom med deres biler på dagen, kørte de med i en kæmpe turnering, hvor det naturligvis gjaldt om at have fremstillet den hurtigste bil. Ved samme lejlighed afholdtes der også en stor kagekonkurrence for dem, der havde lyst til det.

Dette fabelagtige arrangement blev sat til at løbe af stabelen lørdag den 20. maj kl. 13. Og det gjorde det så sandelig også; dog ikke uden vigtige forberedelser.

Det var bl.a. nødvendigt at genopbygge en ny bane, da den originale bane havde lidt døden i kirkens lidt for fugtige krybekælder. De originale vandrepokaler skulle naturligvis også findes frem. Så skulle der laves boder og naturligvis pyntes op. Apropos oppyntning vil jeg lige benytte lejligheden til på aktivitetskomiteens vegne at sige tak til vores sponsorer og især til vores hovedsponsor »Nokia« for de suveræne bidrag til oppyntningen. Sponsorerne hjalp også lidt til med de førnævnte boder. Michelin havde været så elskværdige at forsyne os med malebøger og slik til »Malehjørnet«. Resten af boderne bestod af kartoffelsalat, ansigtsmaling, dart og flødebollemaskine. Søborg og Lyngby wards UP var så elskværdige at hjælpe til ved disse boder. Ud over førnævnte var der naturligvis også en stort benyttet »sodavands- pølse- is« – bod til stor glæde for alle – især da formel 1 turneringen begyndte at trække ud.

Da der var et vældigt flot antal deltagende biler i turneringen, blev bilerne delt op i to puljer. De tre hurtigste biler fra hver pulje skulle så til sidst køre om kap i finalen. Selvom det hele trak en anelse ud pga. tekniske problemer med måleudstyret, fulgte alle spændt og heppende med igennem hele turneringen.

Man kunne hele tiden følge med i pointstillingen oppe på storskærmen. Men man kunne naturligvis også sætte sig på et dæk på sidelinien og selv holde øje med, hvem der nu kom først ... det var til tider også nødvendigt, hvis computermåleren svigtede. Ellers kørte løbet bare derud af, medens snesevis af knægte rendte frem og tilbage for at hente bilerne og sendte dem ned ad banen igen.

Efter ca. 117 omløb var man klar til at sende de seks hurtigste biler fra de to puljer i finalen. Efter en ultra neglebidende og meget spændende finalekamp kom løbet til en ende – og stillingen var således:

1. Stephanie Darre (som overtog pokalen fra sin søster), Lyngby Ward.
2. »Gibster«, familien Gibson fra Lyngby Ward.

LONE TOFT

Den flotteste kage.

LONE TOFT

Louise Toft med pokalen for den flotteste kage og Tine Andersen med diplom for den mest originale bil. I baggrunden ses den flotte bane.

3. Simon Toft, Søborg Ward.

Ud over pokalerne blev der også uddelt diplomer til de mest kunstfærdige biler. Kategorierne var bl.a.: Mest strømlinede, flotteste og mest originale.

Nu skal vi jo endelig ikke glemme kagekonkurrencen. Der var ca. 15 deltagere, og den ene kage så mere indbydende ud end den anden.

Kim Bång, John Leit og Rudolfo Arce havde fået den hårde tjans at være vores »under cover« kagekonkurrencedommere. Efter smasken og grublen fandt de frem til de to vindere:

Flotteste kage: Lone og Louise Toft (Søborg Ward).

Mest velsmagende: George Miller (Allerød Ward).

Pokaluddelingen var kronen på værket efter en lørdag med fuld fart over feltet. Tilbage var der kun en lynoprydning (som alle var flinke til at hjælpe med) og adskillige gode minder og for nogens vedkommende pokaler og/eller diplomer.

Tilbage har jeg kun at sige tak for en fed lørdag, tillykke til vinderne og vi ses til næste år. ☐

Louise Toft, Søborg Ward

Dødsfald i USA

Tidligere lokalredaktør for Den Danske Stjerne, William Ørum Pedersen, afgik ved døden søndag den 23. april 2000 i Salt Lake City.

Bror Ørum Pedersen blev født i Ålborg i 1914 som den yngste af en stor børneflok. Hans mor var omvendt til evangeliet, og han valgte at følge i moderens fodspor. Allerede som 17–årig var han på sin første mission for Kirken i Danmark.

Han blev gift i 1937 og virkede under besættelsen som redaktør for Kirkens tidsskrift. Som en af de allerførste efter krigen emigrerede han sammen med sin familie til USA. Her opbyggede familien en tilværelse med Kirken og evangeliet i centrum.

I 1977 blev bror Ørum Pedersen enkemand, hvorefter han i 1978 giftede sig med søster Krista Pedersen fra København. Sammen var de to på fuldtidsmission for Kirken, først i besøgscentret ved Carthage-fængslet og derefter i deres fælles fødeland Danmark.

Bror Ørum Pedersen var levende interesseret i alt, hvad der skete i Danmark. Forud for sin død var han aktivt involveret i et større arrangement for dansk-amerikanere, der ønskede at rejse til Danmark i anledning af 150-året for evangeliets komme til Danmark.

Bror Ørum Pedersen blev begravet i Salt Lake City torsdag den 22. april 2000. ☐

Richardt Andersen

Udrag af Erastus Snows Dagbog

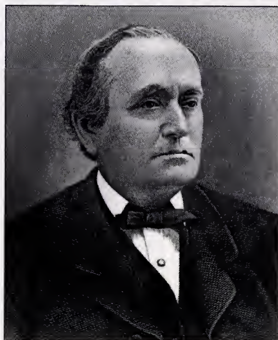
I de følgende tre måneder bringer Stjernen uddrag af Erastus Snows dagbog fra hans mission i Danmark. Her fortæller han om tiden, fra han blev kaldet på mission til Danmark, og indtil han ankom i København.

Snow og Hansen kaldes til Danmark

I Generalkonferencen, som blev afholdt i Salt Lake City d. 6te Oktober 1849, bleve de af de tolv Apostle, som paa den Tid befandt sig i Dalen, samt mange andre Ældster kaldede til at tage udenlandske Missioner. Nogle bleve beskikkede til at gaa til Kalifornien, Andre til Sydhavsöerne og atter andre til forskjellige Nationer i Europa, nemlig John Taylor ledsaget af to Andre til Frankrig, Lorenzo Snow og Joseph Toronto til Italien, Franklin D. Richards og syv Andre til England, John E. Forsgren til Sverige, samt P. O. Hansen og jeg til Danmark. Vi fik Ordre til strax at skulle gjöre Forberedelser for Rejsen, saa at vi kunde komme over Bjærgene og Sletterne förend Vinterens Komme og förend Sneen skulde gjöre Rejsen umulig.

Den 7de Oktober om Aftenen bleve vi kaldede tilsammen, og de Tolv bleve velsignede og beskikkede til deres respektive Missioner af det förste Præsidentskab, hvorpaa de Tolv velsignede de andre Ældster, som paa lignende Maade vare kaldede, og profeterede paa deres Hoveder i Overensstemmelse med Aanden, som var i dem. Præsident Young proferetede paa mit Hoved, at Vejen skulde aabnes for mig fra den Tid af, og at Herrens Engel skulde gaa for mit Ansigt for at berede Vejen hvor som helst jeg gik. Jeg skulde gaa og vende tilbage i Sikkerhed, og min Familie skulde Intet mangle under min Fraværelse.

Da jeg ikke havde forventet at blive kaldet paa Mission för til Foraaret, var jeg indviklet i betydelig Gjæld og mange Forretningsaffærer, men inden ti Dages Forlöb var jeg desuagtet i Stand til at kunne arrangere mine Anliggender og efterlade mine Affærer i min Families Hænder i en ligesaa god Orden, som jeg tilsyneladende kunde have gjort, hvis jeg havde havt ligesaa mange Maaneder til at berede mig i ...

Erastus Snow, »Nordens apostel«

Da vi alle bleve samlede bestod vort Selskab af 12 Vogne, 42 Heste og Muler, 1 Karet og 35 Mænd ...

Rejsens strabadser

Da vi d. 12 November havde gjort Holdt om Middagen ved Platte Flodens Bredder bleve vi overfaldne af omtrent 200 krigeriske Cheyenne-Indianere, som vare tilhest og bevæbnede til Tænderne for at gaa mod Crowstammen. Deres Nedfart fra Bakkerne imod vor Lejr skete saa hurtigt, at vi næppe havde Tid til i et Nu at bringe vore Trækdyr bagved Vognene og stille os i en Kjæde foran Lejren, förend de vare lige ved os, men vor kjække Modstand og Fremvisningen af Skydevaaben, med hvilke vi vare godt forsynede, bragte dem pludselig til at gjöre Holdt; og da de intet ædlere Formaal havde for deres Overfald end at plyndre, foretrak de at adlyde vor Ordre om af lade os uhindret passere ad Vejen. Deres Hövdinger fremkom dernæst med en Mængde Undskyldninger og önskede at tage os i Haanden og forlade os i Fred; Vi föjede dem strax i deres Forlangende ...

Fra vor næste Lejrplads, efter at have forladt Chimney Rock, bleve vi d. 17de om Aftenen Öjenvidne til et Uvejr, som trak op i Öst, og en stærk Vind blæste lige imod os fra den Kant indtil Kl. 10 om Aftenen, da Vinden pludselige drejede sig om til den modsatte Side af Kompasset, saa at Uvejret slet ikke naaede os, og vor lejr blev kun ubetydelig stænket af Regnen. Fra dette Sted til Platte Flodens sydlige Arm fandt vi Vandet bedækket med et tykt Lag Sne, som var falden nævnte Nat, og paa nogle Steder var den Tredie Dagen efter en Fod dyb, uagtet den smeltede bort daglig. Da Vejen paa dette Strög var temmelig sandig, sank Vandet fra den smeltende Sne strax i Jorden og gjorde Vejen haardere, hvis aarsag vore Vogne rullede omtrent ligesaa let som sædvanligt ...

Den fölgende Nat fandt i os selv lejret i Sne, der var 10 Tommer dyb. Denne Sne naaede mod Öst langs vor Rute 300 Mile og strakte sig til Missiouri Floden paa 25 Mile nær; men den var dog dybest i Nærheden af Grand Island, hvor det, ifölge hvad man fortalte os i Fort Kearney, sneede uafbrudt i tre Dage og efterlod et Lag Sne 18 Tommer dyb paa jævn Jord. Vejret vedblev at være koldt, hvorfor Sneen smeltede meget sagte.

Denne Sne vilde paa Grund af vore trækdyrs udmattede Tilstand have nödsaget os til at efterlade vore Vogne og sammes Indhold i Örken, der-

som ikke den stærke Nordenvind, som, medens Uvejret varede, strög over Sletten tværts over Vejen, havde ligesom fejet den jævne Vejflade og lagt Sneen i Græsset ved Siden af. Dette havde Vinden gjort saa fortrinligt, at vi kun behövede at kjöre i Sne omtrent en Femtedel af Vejen. Herved bragtes fölgende gamle ordsporg til vor Erindring »Det er en darlig Vind, som ikke blæser noget Godt« …

Uvejret vedblev at rase uafbrudt,og der faldt en uhyre Mængde Sne … Men vi stolede paa Gud og bade daglig, at han vilde styre Elementerne til vort Bedste, og naar jeg nu overvejer, hvorledes Uvejret har raset omkring os og hvorledes vore Vogndæk kun bleve vaade to Gange paa hele Rejsen, med Undtagelse af den sidste Dag, samt hvorledes vore Trækdyr, magre og forsultede som de vare, holdt ud og gjorde de haardeste Dagsrejser paa den sidste Del af Turen saa kan jeg kun erkende, at Herren vaagede over os for vort Bedste og opfyldte de Löfter, som han havde givet os gjennem sine Tjenere …

Da Broder Taylor og hans Selskab samt Broder Lorenzo Snow ankom strax efter, vare alle Brödrene, som skulde til Europa, atter tilsammen. Ældste Richards og de fleste af dem, som skulde til England, rejste fra St. Louis til New Orleans, hvor de indskibede sig for Liverpool. De Hellige i St. Louis og New Orleans ydede gavmildt af deres Midler til at hjælpe dem, der manglede Rejsepenge. Broder Gates og jeg solgte vor Kjörebefordring til en lav Pris, hvorpaa vi betalte en del Gæld, samt kjöbte nogle Urtekramvarer, som vi sendte hjem til vore Familier …

Den 18de Februar 1850 forlod Lorenzo Snow og jeg St. Louis med en Dampbaad for at rejse til Pittsburg … Broder Lorenzo og jeg bleve enige om, da vi adskiltes, at vi skulde mödes igjen i Washington, dersom Gud vilde …

Økonomisk hjælp til rejsen

Jeg gjorde nu Forberedelser for Rejsen over Havet. Iblandt dem, som med glade Hjærter forstrak mig med Midler til Rejsens Fortsættelse, vil jeg nævne Söster Mary Voice af Boston, som gav mig 25 Dollars, Orson Pratt, der gav mig 15 Pund Sterling, og Broder G. A. Neal af Cambria, New York, der sendte mig en Vexel for 150 Dollars, som Svar paa et Brev, jeg havde sendt ham fra Cincinnati, Ohio. Disse Penge, tilligemed flere mindre Gaver af Andre, modtog jeg faa Dage förend jeg forlod Boston. Herren belönne dem firefold! Tiden for Skibets Afgang indtraf, og jeg havde Intet hört fra Lorenzo eller nogen af mine Brödre, hvis Selskab jeg havde gjort Regning paa. Broder Wallace var rejst til New Bedford og var ikke færdig. Jeg begyndte derfor Rejsen foruden dem …

Ældsterne samles i Liverpool

Vor Rejse over Havet varede lidt over 12 Dage, og en Del af Tiden havde vi Modvind og oprört Hav … Vi ankom til Liverpool d. 16de April om Morgenen. Jeg havde været sösyg det meste af Vejen, hvorfor jeg var dobbelt glad, da vi naaede Kysten. Jeg blev behagelig overrasket ved at se Plantevæxten samt det grönne Græs og Korn i Omegnen af Liverpool, i Modsætning til den amerikanske Kyst, som var bedækket med Sne, da Skibet den 5te April lagde til ved Halifax, uagtet dette Sted har en sydligere Beliggendhed end Liverpool …

Den 18de April ankom Lorenzo Snow med et Paketskib fra New York, hvilken Stad han forlod d. 26de Marts, men han havde Intet hört fra John Taylor eller de andre Brödre, som rejste gjennem Staterne paa deres Vej til Europa. Ej heller havde de hört Noget fra mig siden vi forlode hverandre i Washington, uagtet jeg havde skrevet to Gange. Den 19de ankom Ældsterne Forsgren og Church med et Paketskib fra New York. De havde forladt nævnte Stad d. 1ste April, efter forgjæves at have ventet der nogle dage paa Lorenzo. Vi opdagede nu, at vi hvade forladt Amerika omtrent paa en og samme Tid, uden at vide nogen Besked om hverandre, uagtet det var vor Bestemmelse at have afsejlet tilsammen …

Lördag d. 27de rejste jeg og Broder Lorenzo til Manchester. Broder P. O. Hansen var bleven sendt til Skotland for at arbejde dersteds under Ældste Clements Præsidium indtil han fik nærmere Ordre fra mig …

Fredag d. 10de Maj begav jeg mig paa Rejsen til Edinburg i Skotland … Ved min Ankomst til Edinburg hörte jeg, at Broder Hansen havde forladt Glasgov og var kommen til Edinburg, hvor fra han var rejst til Hull, og siden videre med Dampskib til Kjöbenhavn …

Lördag d. 8de Juni forlode vi alle London for at rejse til vore forskjellige Bestemmelsessteder.

Rejsen til Danmark

Broder Dykes og jeg rejste med Jærnbanen til Hull … Broder John E. Forsgren var allerede der og ventede for at afsejle i Forening med os.

Vi gik ombord paa Dampskibet »Victoria«, som skulde gaa til Kjöbenhavn og St. Petersborg, og afsejlede fra Hull Tirsdag d. 11te Juni om Morgenen Kl. 6½ …

Vi havde en behagelige Rejse over Nordsöen, sejlede forbi Skagen om Torsdagen, passerede Helsingör ved Indsejlingen til Öresund Fredag Morgen og ankom til Kjöbenhavn samme Dag (d. 14de Juni 1850) Kl. 10 Form. Vi havde altsaa tilendebragt den henimod 800 Mile lange Sörejse paa tre Dage og 3½ Time … ☐

(*Original tegnsætning og stavning bevaret fra* Morgenstjernen, *1882, s. 73–77, 90–94, 137–138. Artiklen fortsættes i næste nummer af Stjernen).*